

[Asger Jensen.]

Og så tilføjede jeg:

„Men for de unge over denne aldersgrænse må ungdommens dygtiggørelse først og fremmest hvile på et initiativ fra dem selv og på det ansvar, som de i foreningslivet og på andre områder påtager sig.“

Jeg har ikke noget imod, at andre har andre synspunkter på disse områder, men man skal ikke skyde mig i skoene, at jeg har sagt anderledes end således, som jeg her har citeret.

Jeg ved heller ikke, om det ærede medlem hr. Bomholts udtalelser skulle forstås sådan, at når han har været formand for en kommission, hvis forslag er blevet fremsat her i tinget, så er det ikke tilladt at rejse nogle problemer deromkring. Jeg vil alligevel mene, at det kunne der være rig anledning til.

Til slut vil jeg sige, at jeg har ikke taget afstand fra noget som helst i det forslag, der her foreligger. Jeg har tilladt mig at rejse nogle problemer deromkring, og den ret vil jeg håbe man til enhver tid vil give rigsdagsmedlemmerne.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Man får dog undertiden noget ud af en debat her i tinget. Nu var det lige ved at ende med, at de to ordførere, som før var meget kølige, anbefalede forslaget; de har nu ikke gjort det endnu, men det er lige ved det, og hvis vi fortsætter ret meget længere, tror jeg, det ender med, at begge regeringspartiers ordførere anbefaler forslaget, og det er slet ikke noget dårligt resultat at få ud af en debat. Jeg synes, det var meget stiltørdigt at sige, at de begge tog køligt på det; det svarer dog vist nogenlunde til tilstanden her i salen på det tidspunkt, da de herrer havde ordet. Der er ingen grund til at beklage sig, i hvert fald ikke for mig, over, at det efterhånden viser sig, at det har de egentlig ikke ment noget med, og at de faktisk mener, at en væsentlig del af det, de står overfor, er meget fornuftigt. Det ærede medlem hr. Damsgaard siger endda, at venstre og han vil aldrig være smålige, når det gælder om at støtte det frie folkelige arbejde. Men det er jo det, det hele går ud på.

Når det ærede medlem hr. Damsgaard siger, at han ikke er sikker på, at forslaget vil hjælpe overfor de mørke pletter, som det ærede medlem tror der findes udover lan-

det — og i byerne naturligvis —, og at der ikke vil ske noget, selvom der ingenting bliver foretaget, så vil jeg sige, at jeg synes, det lyder lidt for selvopgivende af en ungdomslærer. Der kommer ingenting i gang, medmindre der er nogen, der interesserer sig for det. Alt det, der er i gang ude i sognene, hvor der virkelig foregår noget, som kan interessere de unge og gøre dem til nyttige og interesserede borgere her i landet, har ofte sit udspring fra enkelte personer, som tog opgaven op. Der findes sogne uden sådanne personer, hvor der ingenting sker, hvor de unge står på gadehjørnerne eller andre steder og driver tiden bort. Hvis de nu fik en lille påmindelse fra mennesker, som interesserer sig for opgaven, og de kom i forbindelse med enkelte hjem derude, som ikke selv syntes, de havde mod eller evne til at sætte noget i gang af den slags, tror det ærede medlem så ikke, der kunne komme noget ud af det? Hvis man i et sogn samler de foreningsledere, som har med ungdomsarbejdet at gøre, tror det ærede medlem så ikke, at det i mange tilfælde ville være muligt at få et arbejde sat i gang på steder, hvor der ingenting sker nu? Det er dog formålet med ethvert folkeligt oplysningsarbejde at komme ud til så mange som muligt. Derfor synes jeg, det lyder lidt for selvopgivende, når det ærede medlem siger, at på disse mørke pletter kan man ikke tvinge noget igennem, og at det er der formentlig ikke noget at gøre ved. Han er stadig bekymret over den frieftermiddag, de unge får.

Nu er jeg ikke så sikker på, hvis man holder sig strengt til lovens bestemmelser; at der i den nuværende medhjælperlov ikke er en bestemmelse af omtrent samme karakter; men her forlanges det, at de unge skal deltage i undervisningen, det er en betingelse for friheden. Det ærede medlem ved imidlertid af praktisk erfaring fra sit arbejde, at det meget vel lader sig gøre at tilrettelægge et frivilligt arbejde om eftermiddagen i arbejdstiden og samle stor tilslutning og være i god forståelse med arbejdsgiverne. Hvorfor skal vi så ikke søge at overbevise vore standsfæller udover landet, de danske gårdmænd, de danske arbejdsgivere, om, at det er en fornuftig foranstaltning. Derved får vi mere interesserede folk som medarbejdere i vor bedrift, og vi er samtidig med til at række en hjælpende hånd til ungdommens uddannelse og udvikling. I stedet for at sætte sig hen og sige, at det går ikke, det